

много се увличатъ младежитъ отъ тия игри, и какъ тѣ забравятъ, когато се захласнатъ въ тѣхъ, не само околнитъ си, но и себе си. И не еднажъ, загледанъ въ тѣхъ, той е мислилъ за стойността на времето у насъ. Че то е пари, въ това никой не се съмнява, и, все пакъ, всѣки е готовъ да изхвърли цѣла крина орѣхи, за да умѣри само една едничка пара, която не струва и колкото два орѣха. Но нищо не помагаше: нито съвети, нито напѣтствия, нито хокания. Най-сетне, дигналъ ржка отъ младежитъ, той бѣше се зарекълъ да се явява между тѣхъ. Не е ли по-добре да си седи въ стаята, да чете и да мисли, отколкото да си губи времето въ празни придумвания на хора, които предпочитатъ всѣко бездѣлие или всѣки порокъ предъ сладостта на знанието и на работата?

— Ехъ, даскалче, пкъ и ти! Не ни стига, дето сме работили цѣло лѣто, че и сега. Най-сетне, нѣма да ставаме нито попове, нито владици.

— Че колко сте работили? — запитваше въ такива случаи той, като бързаше, недочакалъ тѣхния отговоръ, да отговори самъ: нѣколко месеца — и толкова. . . А колко оставатъ до една кржгла година, които пилѣте ей тъй на — на вѣтъра?...

— Нѣколко месеца, ама сме работили на слънце, а не като тебе на сѣнка, — сопна му се язвително еднажъ единъ отъ младежитъ.

— И съ волове, а не съ деца, — добави другъ. . .

Тия думи нараниха младия даскалъ, и той се усамоти напълно. Но де да отиде сега на разходка, та да си почине? Небето, схлупило просторитъ като решето, току пресѣва снѣгъ, и тъй е неприветно вънъ! А да се завре въ крѣчмата, да се нареди въ крѣчмарското хоро и да не се дигне, докато не поржча и последниятъ отъ хороиграчитъ, това не можеше да направи. Обръгна му и да седи самъ въ стаята си. Най-сетне, и той е живъ човѣкъ. И той има нужда отъ срещи съ хора, отъ разговори.

Ала когато никой отъ младежитъ не отвърна на поздрава му, даскалътъ придрѣпна единъ столъ, съ заковано на крѣстъ седалище, и седна подъ петролната ламбичка, закована на стената. Отначало той дълго се забавлява съ играта на сѣнkitъ, хвърляни отъ нея, вслушва се въ препирнитъ на играчитъ, но скоро му стана досадно всичко това. И той неволно бръкна въ джеба на долното си палто, извади нѣколко листа отъ една разкжсана книга и неволно се зачете. Младежитъ съ тѣхната игра изчезнаха въ единъ мигъ, и другъ животъ изпжкна предъ втреченитъ му въ страницитъ очи.